

Finn Morgan

Edith Bryant

KÄTTEMAKSU-

NIMEKIRI

Trina Smith

ROMAAN

Patrick Davies

Shay Callan

HANNAH MARY

MCKINNON

Frankie Morgan

Originaali tiitel:
Hannah Mary McKinnon
The Revenge List
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektoori lugenud Inna Viies

Copyright © 2023 by Hannah McKinnon
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06433324
ISBN 978-9949-87-164-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Jennyle & Sonicale –
kes on rohkemat kui raamatusõbrannad igaveseks*

Kui ma suren, siis andestan sulle; kui ellu jään, siis vaatame.
Hispaania vanasõna

FRANKIE ANDESTUSNIMEKIRI

KES	MIKS	ANDESTUSE SKAALA
Värdjas, kes tappis mu ema	Ei vaja selgitust!	X 2
Finn Morgan	Paps, neid põhjuseid on nii palju...	4
Edith Bryant	Uh! Maailma kõige jubedam naaber!	
Chelsea Fischer	Muutis paljud kooliaastad põrguks	3
Adrian Costas	Hävitab mu elu	3
Tyler Vance	Aitäh eimillegi eest, kolledži litapoeg	3
Trina Smith	Kui on temasugused kolleegid...	
Patrick Davies	Naistevihkkajast tööbrasklient	3
Shay Callan		
Geraldina Hoyos	Haa! Haa! Haa!	10
<u>FRANKIE MORGAN</u>	Kõige hullem :(①

ESIMENE PEATÜKK

Kime kriise lõikas vahedalt õhku. Nii võõras heli – ma ei adunudki kohe, et see pärines sügavalt mu sisimast, oli hiilimisi kõris kõrgemale kerkinud ja siis suust paiskunud.

Karje riismed kajasid autos vastu, surusid end mu kõrvadesse ja tungisid pealuusse, kehutades mind midagi *tegema*. Enesealalhoiuintinkt lülitus sisse ja ma kohmitsesin turvavöö kallal, teine käsi küünitas uksekäepideme poole. Tung suhtelise turvalisuse järele, mida kindel liikumatu maapind töötas pakkuda, oli nii valdav, et ajas iiveldama. Kesklukustussüsteemi vali klõpsatus tähendas, et mu röövija oli mind taas kord üle kavaldanud, tühistades mu esmase plaani liikuvast sõidukist välja viskuda.

Läbi tuuleklaasi vaadates teadsin, et pole aega muud põgenemisvõimalust otsida. Tee lõpp – kaljuserv –, millest teatasid liiklusmärgid ning katkised punavalgetriibulised puidust tõkked, oli vaid mõni sekund tagasi küllalt kaugel paistnud, kuid säras nüüd auto esitulede vihus vaid jardide kaugusel ähvardava hoiatusena. Ma ei suutnud peatselt toimuvat oimata, ei suutnud midagi ette võtta, kui auto muudkui edasi liikus, pilbastades planke ja kihutades teisele poole, kus all oli üksnes õhk. Vallandasin järgmise kriiske, esimesest hulga valjema, ülim õud kopsudest välja paiskumas.

Imeüürikeseks hetkeks jäime õhku seisma, justkui oleks tegu võlutriki või keeruka Ameerika mägede atraktsiooniga. Kui mul väga veab, siis on see kõik ehk vaid uni. Ent ma juba teadsin, et pole suitsu ega peegleid, ei mingit keerduvat rööbasteed, mis meid läbi surmasõlmede turvalisusse

viiks. See pole luupainaja, millest ärkaksin, voodilinal higise ihu ümber kleepunud. See toimus päriselt. Kõik see oli kohutavalt tõeline.

Auto jätkas oma kursil ja kaldus otsaga alla. Ainus, mis me liikumist pidurdanuks, oli see pilvisest öötaevast varjatud miski, mille poole suundusime. Litsusin kannad põrandale ja üritasin õlgu vastu seljatuge suruda. Käed krabasid pidet otsides katust, kuid patsatasin alla kui kaltsunukk, lödvenenud turvavöö õlga soonimas.

Õeldakse, et surma eel vilksatab elatud elu silme eest läbi. Minuga nii ei juhtunud. Selle asemel olid kõik mu kahetsused. Valikud. Valimata jätmised. Õeldu ja tehtu. Ütle mata jäetu. Tegemata jäetu. Oli kaugelt liiga hilja olnud heastada. Puudus võimalus kellelki andestust anuda. Puudus võimalus ise seda jagada.

Kui olukorra vääramatus mulle lõplikult kohale jõudis, pöörasin pead. Kõrval istuva juhi nägu valgustas armatuuritulede sinakas kuma. Tema ilme oli kivinenud grimass, lõuad nii kõvasti kokku pigistatud, et küllap oli ka hambaid purunenud. Kuid kõige rohkem kohutas mind tema pilk, pilgeni täidetud sellest, mida sai kirjeldada üksnes maniakaalse rõõmuna.

Ta oli öelnud, et me mõlemad sureme. Kui auto rohmatas kuristiku poole, sulgesin silmad ja leppisin sellega, et tal on õigus.

TEINE PEATÜKK

Kümme päeva varem

Seitse minutit. Kulub kõigest nelisada kakskümmend sekundit, et hakkaksin tõsiselt kaaluma rusikataie kohvisegamispulkade endale silmamunadesse rammimist. *Seitse*. Täpisealt kell 6.59 õhtul – polnud mingit mõtet piinamisele vara kohale ilmuda – tõrksalt Maine'i Portlandis Kastani tänava kirikusaali vantsides olin töötanud endale pool tundi vastu pidada.

Motivatsioonipuudus polnud ainus probleem. Enne saabumist lootsin, et istmete paigutus lubab mul pea õlgade vahele tõmmata ja ruumi tagaossa peituda, kuid terapeudil olid ilmselt teised plaanid. Ta oli sättinud ühtekokku paar tosinat tooli ringikujuliselt, nüüsiis valisin vaba istme, millest kummalegi poole jäi tühi koht, lasin kotil põrandale mütsatada, panin käsivarred rinnale risti ja loobusin vähimastki heast kavatsusest teha nägu, nagu ma tahaksin siin olla.

Mu algne ja tõenäoliselt naiivne arusaam viharavist, milles olin soostunud osalema surve all ja vastu tahtmist, tugines oletusele, et see teeb mind tasakaalukamaks. Kas või pisutki vähem ärrituvaks, ent siiani ei tundunud see toimivat.

„Nonoh, Frankie, võta ennast kokku,“ sosistasin, teenides põrnitsuse naiselt ringi vastaspoolel, pisikeselt punapealt, kel olid jalas lepatriinustriga püksid ja kõrvades tilbendamas hõbedased rohutirtsud. Kostitasin Triinutantat naeratusesega, lootes, et seda saab tõlgendada umbkaudselt

tüdrukud-peavad-ikka-kokku-hoidma-stiilis, ja sõlmsin käsivarred rinnalt lahti. Ehk jätab see liigutus minust vastuvõtlikuma ja vastutulelikuma mulje terapeudile mõni tool minust vasemal. Kui siin sõbraliku oleku eest lisapunkte jagatakse, siis vajan neid hädasti.

Oli karge õhtu oktoobri keskel, kirderanniku tavapärasest pisut jahe-
dam, kõnniteed lehtedest libedad ja puud juba pooleldi raagus tänu vanale talvetõprale, kes oli mõne päeva eest ootamatult kohale ilmunud. Igal teisel esmaspäeval oleksin viibinud parajasti tööl ja üritanud oma ehitusprojekti juhi kohustustega järje peale saada või siis kodus, söönud õhtust ja samal ajal lugenud mõnda teost ammu üle pea kasvanud krimkade virnast. Võib-olla vahtinud järjepanu Netflixi, kuni ärkan, ila padjale tilkumas, ja oma hädise pee koikusse vean. Surusin ohke alla. Mõni inimene tunneb üksinda õhtustamise ees surmahirmu, kuid minu viimatisi töösse uppu-
nud nädalaid arvestades kõlas see taevalikult.

Minu astumine kirikusse ükskõik missugusel päeval oli haruldane juhus. Väisasin neid aeg-ajalt pulmades, ristimiste või – õnneks kõige harvem – matuste puhul. Ehkki selles kõnealus pühakojas viibisin esimest korda, kui mälu mind ei petnud, lõhnas see nagu kõik teisedki. Hallitanud raamatud ja kõrbenud kohv segunesid kerge ihuleha, vanaema parfüümi ja männipuidu poleerimisvahendiga. Aroom, mida ei suutnud piisavalt varjata isegi elektriline õhuvärskendaja mu selja taga, visistades aeg-ajalt välja lavendliõhnalist jälkust, millest võis karta, et see mulle huugava peavalu toob. Arutlesin endamisi, kaua suudaksin hinge kinni hoida, enne kui minestan. Ent samas võiks minestamisest saada põgenemisplaan. Kahtlemata hulga vähem valulik kui need kohvisegamispulgad.

Kui terapeut rääkis midagi rühmateraapia mitmesugustest kasuteguritest ja suurepärasest harjutusest, mida täna õhtul katsetame, siis lülitasin oma aju valikulisele kuulamisele. Püüdsin ringis istujaid, heites pilke teistele kohale tulnud täiskasvanutele. Me olime sooline, ealine ja rahvuslik segu. Mõned üksikud näisid isegi entusiastlikud, hoidsid terapeudiga silmsidet ja noogutasid nagu kamp hiiglaslikke vedrupäid. Muist paistis avalikult igavlevat, vaatas kella ja libistas telefoni taskust välja niisama tihti kui minagi. Enamik, nagu võiski sellest seltskonnast arvata, näis *vihane*, krimpsus näod ja pilukil silmad, ilmest nõrgumas põlgust.

Mu pilk jäi pidama pikal kõrendil – oma istekohalt ei saanud ma sotti, kas tegu on mehe või naisega –, kes oli tõmmanud baklažaanivärvi kapuutsi silmini ja hoidis istudes põlvede ümbert kinni. Suhteliselt lohutav oli teada, et ma pole ainus, kes soovib, et suudaks kella kiiremale käigule utsitada või tal seisaks õues DeLorean*.

Sundisin end rohkemaks kui kaheks sekundiks terapeutile keskenduma ja tuhnisin mälus, meenutades, et ta oli tutvustanud end Geraldina Hoyosena. Ma poleks tohtinud tema nime unustada, arvestades asjaolu, et ta oli mu bossi – kes ühtlasi oli juhtumisi mu isa – sõber ja too oli teda ainuüksi möödunud nädala kestel tööl viis korda maininud. Naine istus tooliserval, tool ise seisis plekilisel ja narmendaval sinisel vaibal, mis oli tema mustade nahksaabaste all kortsus. Tema naeratus oli mitte üksnes kustumatu, vaid ka siiras, ning ta hallid juuksed langesid üle kaela ümber mähitud erkoranži salli ja kitsa roostekarva jaki ning küündisid pahkluumi ulatuva mandariinivärvi seeliku poole peale. Kui veidi silmi vidutada, sarnanes ta tohutu rõõmsameelse kõrvitsaga, kes võinuks siin *halloween*'ini ringi uidata.

Miljonendat korda nüüd juba kaheksa minuti sees vaagisin, kas temperamendiprobleemidega inimeste ühte ruumi kokku toppimine on ikka hea mõte. Pisimgi säde võib kellegi meist sütitada ja panna aluse ahelreaktsioonile, mis plahvataks ruumis nagu ilutulestik. Ainult et see poleks värvikas ja ilus, vaid kole ja ohtlik pürotehniline vaatamäng, mis võib hoone katuse minema pühkida. Pead kumarasse pannes lubasin endale minimalistliku muige ja peaaegu hoidsin pöialt, sest kui see juhtuks, siis saab ülejäänud osa tunnist maha kanda, tühja neist tsiviilohvritest.

„Kasutan veel kord võimalust teid kõiki tänada, et olete täna õhtul selle rühmaga liitunud,“ lausub Geraldina oma nii-rõõmsal-et-see-tundus-ärritav-toonil. „Palun pidage meeles, et igauks on siia teretulnud. See koht on turvaline, täis vastastikust lugupidamist.“

* Vihje filmitrioloogiale „Tagasi tulevikku“, kus just selle firma autost on tehtud ajamasin. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*